

ע"פ 5881/14 - המערער: עמנואל ביארי נגד המשיבה: מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5881/14

לפני:

כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט א' שהם

המערער:

עמנואל ביארי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים,
מיום 22.6.2014, בת"פ 20672-04-13, שניתן על-ידי
כב' השופט מ' דרורי - סג"נ

תאריך הישיבה:

כ"א בתמוז התשע"ה (8.7.2015)

בשם המערער:

עו"ד שאול עזרא

בשם המשיבה:

עו"ד מורן פולמן

בשם שירות המבחן למבוגרים:

גב' ברכה וייס

פסק-דין

עמוד 1

השופט א' שהם:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, שניתן ביום 22.6.2014, בת"פ 20672-04-13 (כב' השופט מ' דרורי, סג"נ).

2. המערער הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). ביום 22.6.2014, נגזר דינו של המערער, והוטלו עליו העונשים הבאים: 5 שנות מאסר, שמניין מיום מעצרו - 1.4.2013; הופעל במצטבר עונש מאסר על תנאי בן 8 חודשים, שהושת על המערער בת"פ 36717-07-12, בבית משפט השלום בירושלים, כך שעל המערער לרצות 68 חודשי מאסר מיום מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור המערער, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת שוד; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור המערער, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת אלימות או עבירת רכוש מכל סוג שהוא (למעט שוד); בנוסף, חוייב המערער בתשלום פיצויים למתלוננת בשיעור של 15,000 ₪.

המערער משלים עם הרשעתו בדין, והוא מערער רק על חומרת עונש המאסר שהושת עליו.

עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערער

3. ביום 11.3.2013, החליטה ס.ד., ילידת 1920, המתגוררת בדרך חברון בירושלים (להלן: המתלוננת), למכור שני צמידי זהב שהיו ברשותה, לחנות תכשיטים המצויה ברח' יפו בירושלים (להלן: החנות). המתלוננת ניגשה לחנות, מכרה את צמידי הזהב וקיבלה תמורתם סכום של 7,200 ₪, אותם הכניסה לתיקה. נטען בכתב האישום, כי המערער עבר במקרה במקום, הבחין במתלוננת כשהיא מכניסה את סכום הכסף לתיקה, והחליט לשדוד אותה. המערער החל לעקוב אחרי המתלוננת, אשר יצאה מהחנות והלכה לאיטה לעבר תחנת האוטובוס בקו 75, כדי לנסוע לביתה. המתלוננת התיישבה בתחנה והמתינה לאוטובוס, כאשר המערער נעמד מאחורי התחנה, בהמתנה לאוטובוס. כעבור זמן מה, הגיע האוטובוס בקו 75, והמתלוננת עלתה אליו, בעוד המערער עולה לאוטובוס בעקבותיה. משירדה המתלוננת מהאוטובוס, החל המערער ללכת אחריה, וכאשר הגיעה המתלוננת לחדר המדרגות בביתה, היא הבחינה במערער כשהוא עומד בכניסה לבית. המערער פנה אל המתלוננת ושאל אותה אם היא זקוקה לעזרה, והיא השיבה בשלילה. בשלב זה, פנה המערער בתקיפות אל המתלוננת ושאל אותה שוב "את לא רוצה עזרה?", ומיד לאחר מכן חטף המערער את תיקה של המתלוננת, דחף אותה אל הרצפה ונמלט. המתלוננת נפלה על רצפת חדר המדרגות והחלה לצעוק. נאמר בכתב האישום, כי במהלך הימלטותו מהמקום, הוציא המערער מתיקה של המתלוננת 7,800 ₪, ולאחר מכן השליך את התיק ואת שאר תכולתו, לגינה שהיתה בקרבת מקום. נטען בכתב האישום, כי "במעשיו המתוארים לעיל, גנב [המערער] דבר ובשעת מעשה ביצע מעשה אלימות באדם, כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר, או להתגבר עליה".

גזר דינו של בית משפט קמא

4. בגזר דינו הרחיב בית משפט קמא את היריעה, תוך ניתוח השיקולים הרלבנטיים לגזירת העונש, לאורו של תיקון 113 לחוק העונשין. בפתח גזר הדין, עמד בית משפט קמא על עיקרי הדברים המופיעים בתסקיר מבחן, שניתן בעניינו של המערער. המערער, כבן 42 שנים, אינו נשוי והוא אב לשני ילדים בגילאי 3 ו-13 מבנות זוג שונות. המערער נולד לאם חד הורית, וזהותו של אביו הביולוגי אינה ידועה לו. אמו נישאה לבעל ממוצא מוסלמי, ולבני הזוג נולדו 4 ילדים נוספים. המערער סיים, כביכול, 8 שנות לימוד, אך במהלך השנים הוא נפלט ממוסדות חינוכיים שונים, בשל בעיות התנהגות, אשר כללו אלימות קשה. מעורבותו הפלילית של המערער החלה בגיל 13, והוא שהה במעונות נעולים שונים, שם הוא התקשה לשמור על מחויבות טיפולית ארוכת טווח. המערער החל לעשן גראס בגיל 16 שנים, ובהמשך עבר לסמים קשים. בשנת 2002, נדון המערער ל-8 שנות מאסר בגין ביצוע עבירת שוד ועבירות נוספות. את השליש האחרון של תקופת מאסרו ריצה המערער בהוסטל לאסירים משוחררים, ולאחר שעזב את ההוסטל הוא חזר להשתמש בחומרים ממכרים.

אשר לעבירה המיוחסת למערער, נאמר בתסקיר כי הוא אינו מקבל אחריות עליה, "והוא חוזר ומכחיש את מעורבותו באירוע השוד, באופן חד משמעי". שירות המבחן התרשם, כי יכולתו של המערער לגלות אמפטיה כלפי הזולת, הינה נמוכה ביותר, והוא מביע תחושות של קורבנות, ומרוכז בצרכיו האישיים. להערכת קצינת המבחן, אשר ערכה את התסקיר, המערער הוא בעל עמדות ותפיסות אנטי חברתיות, אשר חשוף מגיל צעיר למעורבות עבריינית, וסובל מהתמכרות לחומרים פסיכואקטיביים. המערער הביע את רצונו להשתלב בטיפול גמילתי בקהילה, אך לאור ניסיון העבר, שירות המבחן לא בא בהמלצה לטיפול גמילתי במסגרת הקהילה. בסיכום התסקיר נאמר, "אנו ממליצים להטיל על [המערער] מאסר בפועל, ובמידה שיימצא מתאים, ישתלב בתהליך טיפולי במסגרת שירות בתי הסוהר". בהמשך, סקר בית משפט קמא את עברו הפלילי המכביד של המערער, אשר כולל לא פחות מ-15 הרשעות, בעבירות שונות, ובכלל זאת: עבירות רכוש, עבירות אלימות, שימוש והחזקת סמים, הונאה בכרטיסי חיוב, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, ועוד. כיוצא באלה עבירות. את העבירה, מושא כתב האישום, ביצע המערער בתוך פחות מחודשיים, לאחר שסיים לרצות עונש מאסר בן 7 חודשים.

5. לבית משפט קמא הוגש תסקיר קורבן העבירה, ממנו עולה כי מאז השוד חלה התדרדרות במצבה הנפשי של המתלוננת, והיא חיה בפחד מתמיד. עקב הנפילה בחדר המדרגות חשה המתלוננת בלבול וחוסר יציבות. היא שוכחת לקחת תרופות, ומצבה הרפואי, בשל היותה סובלת ממחלת הסוכרת, החמיר. לדבריה, היא הגיעה לבית החולים עם רמת סוכר של כ-700 גלוקוז, וניצלה בנס בעזרת בתה וחתנה. לפני השוד היתה המתלוננת מסוגלת ללכת בעזרת מקל, אך לאחר האירוע הקשה היא נזקקת לכיסא גלגלים. איכות חייה של המתלוננת נפגעה קשות בעקבות השוד, והיא נדרשת לעזרה קבועה מבני משפחתה. לבית המשפט הוגשה תעודה רפואית מבית החולים "הדסה" עין כרם, בעניינה של המתלוננת, וממנה עולה כי מדובר באישה כבת 93, אשר מתלוננת על חולשה וסחרחורות. היא שוכחת לקחת תרופות, והגיעה לחדר מיון עם רמה של 689 גלוקוז. המתלוננת סובלת מאנמיה, כיב קיבה, סוכרת, יתר לחץ דם, ועוד, ומקבלת תרופות רבות.

6. לצורך קביעת מתחם הענישה בעניינו של המערער, עמד בית משפט קמא על הערכים המוגנים מפני עבירת השוד, והם: הזכות לחיים ולביטחון אישי, ומניעת פגיעה פיזית באנשים ופגיעה בקניינם. בהמשך, סקר בית משפט קמא בהרחבה את הפסיקה הנוהגת בעבירות שוד, בציינו כי במרבית המקרים הושתו על העבריינים עונשים המסתכמים בשנות מאסר, הגם שבמקרים חריגים הוטלו עונשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא כי לעבירת השוד קדם תכנון "בולט וקיצוני" מצידו של המערער, כאשר הוא עקב אחרי המתלוננת למן צאתה מחנות התכשיטים ועד הגיעה לביתה.

לכך יש להוסיף את הנזק הרב שנגרם למתלוננת עקב ביצוע העבירה. המערער נהג בалиמות כלפי המתלוננת, קשישה כבת 93 שנים, בכך שהוא הפילה על מדרגות הבניין, כאשר הפגיעה הפיזית במתלוננת היתה יכולה להיות חמורה הרבה יותר. לבסוף, קבע בית משפט קמא כי מתחם העונש ההולם נע בין שנת מאסר ל-5 שנות מאסר לריצוי בפועל.

7. במסגרת קביעת עונשו של המערער בתוך מתחם הענישה, נתן בית משפט קמא את דעתו לעובדה כי המערער לא נטל אחריות על מעשיו ועודנו טוען לחפותו; לעברו הפלילי העשיר של המערער, אשר ריצה עונש מאסר ממושך בגין ביצוע עבירת שוד; ולהעדר סיכויי שיקום, כאמור בתסקיר שירות המבחן. במצב דברים זה, בחן בית משפט קמא את האפשרות לסטות לחומרה ממתחם העונש ההולם שנקבע על ידו, לאור עברו הפלילי המשמעותי של המערער, אך לבסוף הוא החליט להימנע מלעשות כן. לצד הקולא, ציין בית משפט קמא את נסיבות חייו הקשות של המערער, אך בשים לב לחומרת העבירה ולתוצאותיה הקשות, סבר בית משפט קמא כי יש לתת לשיקול זה "משקל נמוך יחסית". לאחר זאת, הגיע בית משפט קמא למסקנה כי זהו המקרה המתאים שבו יש להטיל עונש המצוי ברף העליון של המתחם, ולפיכך גזר על המערער 5 שנות מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלה במצטבר של 8 חודשי מאסר על תנאי, שהיו תלויים ועומדים נגד המערער. זאת, בנוסף ליתר העונשים המפורטים בפסקה 2 לעיל.

טיעוני הצדדים

8. המערער, אשר יוצג על-ידי עו"ד שאול עזרא, שהופיע מטעם הסנגוריה הציבורית, טען כי שגה בית משפט קמא, הן בקביעת מתחם הענישה והן בגזירת העונש בתוך המתחם. הסנגור הפנה את תשומת הלב לכך שהמערער הורשע בעבירת שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, שעונשה 14 שנות מאסר, ולא בשוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, שבצידו עונש של 20 שנות מאסר. סקירת הפסיקה בעבירה לפי סעיף 402(א) מלמדת, לטענת המערער, כי נקבעו מתחמי ענישה הנעים בין 6 חודשי עבודות שירות ל-3 שנות מאסר לריצוי בפועל, כאשר המתחם שנקבע על-ידי בית משפט קמא "אופייני יותר למקרי שוד חמורים יותר, בהם הופעלה אלימות קשה יותר". אשר לעונשו של המערער בתוך המתחם, נטען כי בית משפט קמא לא נתן כל משקל לנסיבותיו האישיות הקשות מאוד של המערער, ואף החמיר מעבר לעתירת התביעה שביקשה להשית על המערער עונש המצוי בשליש העליון של המתחם שייקבע.

9. המשיבה, שיוצגה על-ידי עו"ד פולמן, מבקשת לדחות את הערעור ולהותיר את עונשו של המערער על כנו. המשיבה הזכירה כי המערער ביצע את עבירת השוד כחודשיים לאחר ששוחרר מריצוי עונש קודם. המעשה עצמו מאופיין בתכנון, שעה שהמערער עקב אחרי המתלוננת במשך זמן רב, כולל נסיעה באוטובוס, עד אשר ביצע את זממו. כמו כן, הפנתה המשיבה לעברו הפלילי המכביד במיוחד של המערער.

10. יצוין, כי בתסקיר משלים שהוגש בעניינו של המערער, נאמר כי הוצע למערער להשתלב בטיפול ייעודי במחלקת גמילה מאלכוהול בבית סוהר "חרמון", אך הוא הביע עמדה אמביוולנטית בקשר לכך, בציינו כי הוא מסתייג מאפשרות זו, כיוון שהמרחק ממרכז הארץ ימנע אפשרות לבקרו בכלא.

11. ידועה ומוכרת ההלכה, לפיה ערכאת הערעור לא תיטה להתערב במידת העונש שנקבעה על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקום שבו מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, או כאשר נפלה טעות מהותית בגזר הדין (ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13.5.2015); ע"פ 2358/14 טופז נ' מדינת ישראל (21.5.2014); ע"פ 5323/12 אבו ליל נ' מדינת ישראל (17.6.2014); ע"פ 7702/13 כהן נ' מדינת ישראל (29.5.2014)).

לאחר שעיינתי בגזר דינו המפורט והמנומק של בית משפט קמא, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי גזר דינו של המערער אינו חורג, ובוודאי שלא באורח מהותי, מרמת הענישה המקובלת בעבירות כגון דא, ולפיכך אציע לחבריי לדחות את הערעור. להלן אנמק בקצרה את הטעמים העומדים ביסוד עמדתי זו.

12. המערער ביצע עבירת שוד חמורה, כאשר הוא עקב אחרי המתלוננת, קשישה כבת 93, למן חנות התכשיטים שם קיבלה סכום של 7,200 ₪ בעבור תכשיטה, ועד שהגיעה לחדר המדרגות בסמוך לדירתה. המערער ראה במתלוננת טרף קל לשוד כספה, והוא לא היסס לפגוע בה פיזית, משבחר לחטוף את תיקה ולהדוף אותה אל רצפת חדר המדרגות. על הנזק הרב שנגרם למתלוננת ניתן ללמוד מתסקיר קורבן העבירה ומהתעודה הרפואית שהוגשה לבית משפט קמא. מאז אירוע השוד חלה התדרדרות חמורה במצב בריאותה של המתלוננת והיא מתקשה בתנועה ונזקקת לכסא גלגלים. המתלוננת חיה בפחדים ובחרדות והיא איבדה את יכולת תיפקודה העצמאי ואת האמון שהיה לה בבני אדם. אין ספק, כי המערער הבחין בגילה המתקדם של המתלוננת, והניח כי היא לא תוכל להתנגד למעשיו הנפשעים, ולפיכך הוא החליט לעקוב אחרי המתלוננת, כולל נסיעה באוטובוס, עד שהתאפשר לו לבצע את מזימתו. בתיקה של המתלוננת היה סכום של 7,800 ₪, אותו נטל המערער, וסכום זה לא הוחזר עד כה למתלוננת, ואף הובהר לנו כי המערער לא שילם את הפיצויים בסך 15,000 ₪ שנפסקו לה.

13. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה של עבירת השוד, ובעיקר כשהיא מכוונת כלפי קשישים וחסרי ישע אחרים. כפי שנאמר בע"פ 3307/08 מדינת ישראל נ' טועמי (4.3.2009):

"עבירות השוד, ובמיוחד כשעבירות אלו מופנות כנגד קשישים, הינן רעה חולה שחובה על בתי המשפט לעקור משורש. הפניה דווקא לאוכלוסיה חלשה, אוכלוסיית הקשישים, מתוך תקווה כי אוכלוסיה זו לא תוכל להגן על עצמה, משקפת אנטי חברתיות עמוקה ומגלמת בתוכה אכזריות ואדישות לחומרת הפגיעה הנגרמת לקורבן העבירה" (וראו גם, ע"פ 2116/12 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.2014); ע"פ 6202/10 מדינת ישראל נ' ישראילוב (15.3.2011); ע"פ 2835/12 הוידי נ' מדינת ישראל (21.3.2013)).

בעבירות השוד, בין אם מדובר בשוד, לפי סעיף 402(א), ובין אם בשוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, קיים מנעד רחב של עונשים, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם. עם זאת, המגמה המסתמנת בפסיקה הינה החמרה בענישה, מתוך מתן משקל הבכורה לשיקולי הגמול וההרתעה, כאשר לנסיבותיו של העבריין יינתן משקל מופחת יחסית. כך, בע"פ 2257/13 חייפץ נ' מדינת ישראל (24.4.2014), אשר ניתן על-ידי חברי, השופט ס' ג'ובראן, אושר עונש של 5 שנות מאסר לריצוי בפועל על מערער שהורשע בביצוע עבירת שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, בנסיבות דומות למקרה עמוד 5

שלפנינו. העבירה בוצעה כלפי קשישה כבת 84, אשר שבה לביתה מקופת חולים. המערער דחף את דלת הכניסה לבית, הדף את הקשישה שנפלה ארצה ומשך מצווארה שתי שרשראות זהב. הוחלט שלא להתערב בעונש, למרות התהליך החיובי שעובר המערער בין כותלי הכלא, ונקבע כי "עונשו של המערער, בהינתן עברו הפלילי אינו חורג ואף אינו חמור מן הרף הנוהג" (וראו גם, ע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 5467/12 מדינת ישראל נ' חוסיין (23.10.2012)).

14. ובחזרה לענייננו. מעשיו החמורים של המערער והנזק הרב, הפיזי והנפשי, שנגרם למתלוננת הצדיקו את הטלת העונש שהושת עליו על-ידי בית משפט קמא. כמו כן, היה מקום להפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר, לאחר שעונש מותנה זה, אשר היה תלוי ועומד מעל לראשו של המערער, לא הרתיעו מלחזור ולבצע עבירה פלילית חמורה. עוד יש להזכיר את עברו הפלילי העשיר של המערער, אשר ריצה 8 שנות מאסר בגין ביצוע עבירת שוד אחרת, ואת העובדה שהעבירה מושא הערעור בוצעה על-ידו כחודשיים בלבד לאחר שהמערער שוחרר מריצוי עונש מאסר.

בנסיבות אלה, הנני סבור כי לא נפל כל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא, כמו גם במתחם הענישה שנקבע על ידו, ולפיכך אציע לחבריי לדחות את הערעור.

ש ו פ ט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

לא בחטיפת תיק אקראית או מכשיר סלולרי מיד אשה עסקינן, מעשים שלהוותנו אנו נתקלים בהם ברחובותינו מעת לעת, גם כלפי קשישים. לא על דרך ההזדמן פעל המערער, לא כשלון רגעי, ולא אובדן עשתונות. המערער הגדיל לעשות. בהתמדה, בשפלות, עקב בצד אגודל. בראותו את ס', בת 93, מוכרת צמידי זהב בחנות תכשיטים במרכז העיר, ומקבלת תמורתם סך של 7,200 ₪, גמר בדעתו לשדוד את כספה. ס' יצאה מן החנות, החלה לצעוד באיטיות לכיוון תחנת אוטובוס בדרכה הביתה, והמערער בעקבותיה. ס' התיישבה בתחנה, ממתינה לאוטובוס, והמערער כמטחוי קשת. לאחר שחלפו מספר אוטובוסים, עלתה ס' לקו מספר 75, והמערער עלה אחריה. ס' ירדה בתחנת האוטובוס ב"צומת הבנקים", המערער ירד אף הוא וחצה את הכביש בעקבותיה. ס' נכנסה לחדר

המדרגות המוביל לביתה, הבחינה במערער, הוא שאלה האם היא זקוקה לעזרה, וס' השיבה בשלילה. או אז פנה אליה המערער בתקיפות, חטף את תיקה, דחפה אל הרצפה ונמלט. ס' נפלה על רצפת חדר המדרגות והחלה לצעוק. מתוך תיקה גנב המערער 7,800 ₪. מאז חיה ס' בפחד, בבלבול, בשכחה. מצבה הנפשי הדרדר, היא נזקקת לכסא גלגלים וחשה מושפלת ועגומה. עד לדיוטה התחתונה ירד המערער, ערל לב, בהתנהגות בלתי אנושית שכזו, שאין ניתן להבינה.

כדעתו של חברי, השופט א' שהם, כן גם דעתי-שלי: גזר הדין הולם וראוי.

בצד הסלידה מן המעשה, אציין כי לא נעלמו מעינינו נסיבותיו האישיות הקשות של המערער. ילדותו היתה קשה. אביו אינו ידוע. אמו היהודיה גידלה אותו עם בעל מוסלמי, ונולדו להם 4 ילדים נוספים. בשמונה שנות לימודיו נפלט המערער שוב ושוב ממוסדות החינוך. התנהגותו עמדה לו לרועץ. אלימות קשה שנקט בה הביאתו עוד בנערותו למעון נעול. עד מהרה החל לעשן סמים, מן הקל אל הכבד, הממכר והמשבש את הדעת. כמה וכמה פעמים נכלא המערער בבית הסוהר, ובשנת 2002 נדון לשמונה שנות מאסר בגין שוד ועבירות נוספות. את השליש האחרון ריצה בהוסטל לאסירים משוחררים, הורחק מהוסטל להוסטל, עד אשר חזר להשתמש בחומרים ממכרים. גם לאלכוהול התמכר. למערער שני בנים, משתי נשים שונות. הקשר עמם מועט ביותר. מפאת צנעת הפרט לא אפרט עוד מן הדברים המפורטים בתסקיר שירות המבחן. אומר אך זאת, שבד בבד עם שאט הנפש מן המעשה, אנו מודעים לנסיבותיו האישיות של המערער, הקשות והמכמירות. בצד דחיית ערעורו, נאמר לו כי משפל המדרגה שאליו הגיע, אפשר לעלות. עשרות עבירות בעברו הפלילי, מכל מין וסוג, רכוש, סמים, אלימות, רכב, וכיוצא באלה עוד רבות וקשות. את העבירה הנדונה כאן, ביצע המערער חודשיים לאחר שחרורו מן המאסר שהיה נתון בו בעקבות עבירה קודמת. המערער כבן 43, וזו העת לעשות מאמץ עילאי על מנת להחלץ מעולם הפשע. הרושם הוא שהמערער מסוגל לכך, ובלבד שיבחין ביד המושטת אליו מגורמי הטיפול. תסקיר עדכני מאת שירות המבחן מלמד על גישה אמביוולנטית מצדו של המערער. עליו להבין כי אם לא ישכיל להשקיע את מלוא כוחו בתהליך של שיקום, בהתמדה ובנחישות, ישוב לבית הסוהר וחוזר חלילה עד בלי די. לא גורמי הטיפול והרווחה יוציאוהו מעולם הפשע, אלא רק הוא עצמו, אם ידע להיתמך וישכיל להיתרם מן הטיפול הקבוצתי והפרטני המוצע לו בתוך כותלי בית הסוהר. כאמור, הערעור נדחה, אך שערי תשובה לא ננעלו, ודרכי שיקום פתוחות ומייחלות.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, י' באב התשע"ה (26.7.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט